

držitelství v nouzi, tím méně pak byl ohrožen prospěch osob, kterým se snad zboží mělo místodržitelstvím prodávati, dlužno přisvědčiti názoru první stolice, že o požadování ceny po rozumu zákona nemůže býti u obžalovaného řeči, i když se zásadně dlužno přidržeti názoru, že nabídka za zřejmě přemrštěnou cenu, při níž se ze strany nabízejícího počítá snad se smlouváním o kupní ceně, jest požadováním po rozumu zákona. Jak svrchu uvedeno, chybí tedy v jednání obžalovaného pojmový znak předražování, totiž požadování ceny vůbec, pročez bylo zmateční stížnost státního zastupitelství zavrhnouti.

Čís. 276.

Nejde o účinnou lítost (§ 187 tr. z.), nahradil-li pachatel škodu vida, že mu nezbývá nic jiného.

(Rozh. ze dne 9. října 1920, Kr I. 377/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku krajského soudu v Písku ze dne 7. dubna 1920, jímž byla uznána vinnou zločinem nedokonané krádeže podle §§ 8, 171, 174, II c), 176 II. c) tr. z.

Důvody:

Zmateční stížnost obžalované, uplatňující důvod § 281 čís. 9 b) tr. ř. je neodůvodněna. V tom, že soud nepřiznal obžalované beztrestnost z důvodu § 187 tr. z. nelze shledati nesprávného posouzení, tvořícího podstatu zmatečního důvodu, stěžovatelkou uplatňovaného. Má-li nastati beztrestnost dle § 187 tr. z., musí býti náhrada škody včasná, úplná a dobrovolná. V prvních dvou směrech nebylo by zde ovšem závady. Posléze uvedený předpoklad beztrestnosti však soud nalézací vyloučil, projeviv své přesvědčení, že obžalovaná nevydala odcizené doutníky z účinné lítosti, nýbrž jen proto, že viděla nezbytí, že totiž po prohlášení visitátorky, že tabák vynéstí nemůže a že ji na večer poukáže k visitě, jestli to nevrátí, nahlédla, že odcizené doutníky z uzavřeného dvora továrny vynéstí nemůže a že jí nezbývá nic jiného, než je vrátiti. Tím nezjišťuje soud pouhé doléhání poškozené, jež by ovšem dle doslovu § 187 tr. z. použití jeho dobrodiní ve prospěch pachatelky nevyklučovalo. Zde jde o situaci obdobnou případům odst. a) § 188 tr. z., že totiž zloděj, byv při krádeži přistižen, zhostí se odcizeného předmětu jen pro zřejmou pravděpodobnost, že by se mu podařilo, pro sebe ho zachrániti. Případy takové zákon sám uvádí za příklad, kde není více předpokladů § 187 tr. z. Nezáleží na tom, že měla obžalovaná přece ještě možnost, pokusiti se o to, zda by se jí nepodařilo odcizené doutníky z továrny vypraviti, jakmile, což soud zjišťuje, sama beznadějnost takového počínání nahlédla.